

Ion Manu, actor „format la Iași și deformat la București”, cum îi plăcea să spună, a fost unul din marii artiști comici ai secolului XX.

Născut la Botoșani în 1891 într-o familie modestă, dar cu obârșii boierești, având străbunici comuni cu Nicolae Iorga, Nicolae Leon, Grigore Antipa pe linie de mamă, născută în familia Nacul, Ion Manu și-a început școala primară în urbea natală, continuând studiile liceale la Iași. Terminând liceul a plecat la București cu gândul să urmeze Conservatorul de artă dramatică, dar la examen, C.I.Notarra este îngrozit de „moldoveneasca” lui și-l respinge. În 1910 este admis la clasa prof. Ion Livescu. Termină Conservatorul și deși joacă „rolușoare”, adevăratul său debut are loc în 1915 în rolul Alioșa din *Azilul de noapte* de M.Gorki, spectacol regizat de Paul Gusti, jucând alături de Petre Sturdza, C.I.Notarra, Aristizza Romanescu, Constanța Demetriade ș.a.

De la debut joacă fel de fel de roluri, de la cele mici, de om de afaceri, gentleman, escroc sentimental, până la partituri actoricești de o reală frumusețe și complexitate, Sir Andrew din *A douăsprezecea noapte*, Groparul din

Hamlet

, Portarul din

Macbeth

, Rică Venturiano din

O noapte furtunoasă

, Catindatul din

D'ale carnavalului

.

Războiul îl aduce alături de marele muzician George Enescu, de actrița Mărioara Ventura, de Constantin Tănase și Niculescu Buzău, în compania cărora vizitau spitalele cu răniți pentru care cântau, recitau și încercau să le îndulcească durerile și necazurile. A fost o perioadă de mare consum artistic și literar căci acum, Ion Manu debutează cu versuri și cuplete cântate de marea cântăreață de operetă Mărioara Cinsky, de vestita Elena Zamora și de marea actriță de revistă Natalița Pavelescu.

Așezat între Ranetti și Topârceanu, Ion Manu face dovada, cu opera sa poetică, unui talent comic valoros, loc pe care-l va apăra cu mare îndârjire. Umoristul Ion Manu dotat cu o inteligență de excepție, având vocați comicului și a zeflemelii, acest om special și total neliniștit, și-a categorisit literatura scrisă și nescrisă, cuprinzând poezii, cuplete, scenete, proze satirice, ore vesele, piese radiofonice și mai ales multele-i epigrame, „o bufoniadă”, căci „bufoniada la locul și momentul ei, este adevărata filosofie a râsului”, spunea marele umorist. Sloganul vieții lui devenit și testament al urmașilor a fost: „Prieteni, apărați RÂSUL! Nu lăsați să fie omorât RÂSUL!”.

COLEGIALĂ

De Ion Manu

Colega mea, ce fără teamă

Pe scenă mult ne-am sărutat

Nici ce simțim, nici cum ne cheamă

Noi încă nu ne-am întrebat...

Spre rampă-n loc de cer cu stele

Privim, jurându-ne amor...

Ne dezbrăcăm până la piele

C-așa vrea domnul autor!...

Pompieri, recuziteri, mecanici,

Sufleori, статисти și regizori,

Roiesc ca-n clipa unei panici,

Și... fac, ce fac de-atâtea ori!...

În frământarea lor ciudată

Și-atâtor... mii de ochi din stal

Ce-ar fi dac-am fugi odată...

În codru des... de pe fundal?!

Și-acolo, prinși de dor de ducă

Când inimile noastre ard

.....

Tu să mă mângâi pe perucă...

Și eu... să te sărut pe fard!...